

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/143/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619010676
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2020:1619010676.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, samosudcom JUDr. Erikom Tomusom, v trestnej veci obžalovaného O. J., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21. októbra 2020 v Malackách takto

rozhodol:

obžalovaný O. J., narodený XX. M. XXXX v O., trvale bydliskom ul. I. č. XXX/XXB, XXX XX I., prechodne ul. W. č. XX, XXX XX I.,

sa uznáva vinným, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojho syna O. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P., J. XXX/XX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Malacky, spisovej značky 8P/324/2010 zo dňa 15.08.2013, právoplatným vo vzťahu k výroku o výške výživného dňa 06.08.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 11CoP/549/2013 z 24.06.2014, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna O. sumou 100,- Eur, a to mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky N. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P., J. XXX/XX, si túto povinnosť riadne neplní od 02.07.2017 až do 21.10.2020, čím mu vznikol na výživnom dlh voči oprávnenej osobe vo výške 3.964,51 Eur, pričom v rozhodnom období nebol vedený ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi, dávku v nezamestnanosti, dôchodkovú dávku, bol riadne zamestnaný s dostatočným príjmom na úhradu výživného v súdom stanovenej výške, navyše tak konal aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky spisovej značky 3T/48/2017 zo dňa 26.04.2017, právoplatným dňa 11.07.2017, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 rok s podmieneným odkladom na 2 roky, ktorý prevzal dňa 01.07.2017,

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a tohto konania sa dopustil tým, že čin spáchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Za to sa mu
ukladá

podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 20. decembra 2019 bola prokurátorkou Okresnej prokuratúry Malacky pod č. 1Pv 248/19/1106-16 na Okresnom súde Malacky podaná obžaloba na O. J., nar. XX. M. XXXX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie, v rámci ktorého bola vypočutý obžalovaný O. J., svedkyňa N. C., prečítaním súd oboznámil podstatné listinné dôkazy, najmä rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 8P/324/2010 č. l. 21 - 27, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 11CoP/549/2013 č. l. 28 - 36, rodný list č. l. 37, potvrdenie o návšteve školy č. l. 38, správu ÚPSVaR I. č. l. 39, správu ÚPSVaR M. č. l. 40 - 44, správu SP č. l. 45 - 53, výpis z OR č. l. 54, správy zamestnávateľa č. l. 55 - 56, lustráciu kataster č. l. 57, lustráciu vozidiel č. l. 58, centrálny register exekúcií č. l. 59 - 61, trestný rozkaz Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/48/2017 č. l. 69 - 72, lustráciu osoby č. l. 74, správu OO PZ Hlohovec č. l. 76, REGOB č. l. 77 - 78, lustráciu telefónnych čísel č. l. 79, spis Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/48/2017, aktualizovaný odpis a centrálnu evidenciu správnych deliktov a priestupkov z 21. októbra 2020.

Obžalovaný O. J. neučinil žiadne z vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Ďalej vypovedal, že sa k spáchaniu skutku priznáva, je pravdou, že výživné tak, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby, neplatil a toto úprimne ľutuje. Ide o to, že výživné nemal z čoho platiť, pracoval za minimálnu mzdu, z toho mu časť strhával exekútor a strhávalo sa mu aj za cestu do práce do Bratislavy cca 100,- eur mesačne. Na účet mu potom chodilo cca 260,- eur mesačne, z čoho prispieval na nájom a mal iné výdavky súvisiace so starostlivosťou o jeho súčasnú rodinu, v rámci ktorej žije s priateľkou a 4 deťmi, z ktorých jedno je jeho vlastné biologické a tri deti má priateľka z predošlého manželstva.

Na otázky prokurátorky obžalovaný uviedol, že keď od svedkyne so synom odišiel, syn mal asi 1 rok. Odišiel od nich z dôvodu, že si nerozumel s niektorými členmi jej rodiny, ale svedkyne sa to až tak netýka. Po odchode od nich robil na čierno a asi o 3 - 4 mesiace po odchode začal mať iný - súčasný vzťah, avšak neplatil výživné ani dovtedy, bol hlúpy, nevie, čo má na to povedať. On to ľutuje a tiež to, že ublížil synovi. Lepšiu prácu počas obdobia skutku si nenašiel, lebo nie je žiadny majster, len pomocník, vyučil sa síce za maliara, ale nikdy to nerobil, nešlo mu to, a tak vždy pomáhal na stavbách a podobne. Zo začiatku po jeho odchode sa na syna aj pýtal, neskôr už nie. Chodiť tam sa hanbil, nerozumel si s rodinou svedkyne. Bývalý manžel jeho terajšej družky jej 6 rokov na deti nedal nič, neskôr cez súd od neho vymohla cca 50,- eur na dieťa, ktoré ale platil nepravidelne. Nevie celkom dobre vysvetliť jeho situáciu, avšak chcel sa postarať aspoň o 4 súčasné deti, s ktorými žije v spoločnej domácnosti, keď už sa nestará o to jedno svoje so svedkyňou. V období skutku na syna nijako neprispel nijakou formou, on ho ani nevidel, akurát raz mu ho svedkyňa ukázala na fotke. Od konca roku 2017 pracoval ako pieskovač v Bratislave, Vlčie hrdlo, a to až do marca 2020, kedy začala pandémia koronavírusu, v tom čase bol asi 2 mesiace doma a zhruba od mája - júna 2020 chodí po fuškách, týkajúcich sa najmä stavieb, ako pomocník. Asi pred 10 dňami sa predbežne dohodol s pánom M. C., že by mu poskytol dlhodobejšiu prácu - rovnako ako pomocnú silu na stavbách a podobne. Čo sa týka zdravotných dôvodov, má astmu, rýchlo sa zadýcha, a mám slabú výdrž, iné zdravotné obmedzenia na výkon práce nemá. Opätovne zdôrazňuje, že spáchanie skutku ľutujem.

Obžalovaný súčasne požiadal súd o zhovievavosť a o umožnenie doplatenia dlžného výživného do najbližšieho odročeného hlavného pojednávania, myslí si, že môže osloviť pána C., ktorého už spomínal, že by mu požičal peniaze na vyplatenie dlhu na výživnom, prípadne nedávno sa dozvedel o inej možnosti požičania peňazí, ide o tzv. J. melón.

Na neskoršom hlavnom pojednávaní dňa 21. októbra 2020 obžalovaný uviedol, že platí všetko to, ako vypovedal 05. augusta 2020, on chodí na rôzne fušky, ale platia mu len pár desiatok eur, jemu nemá kto peniaze požičať. Avšak spoznal jednu pani, ktorá mu povedala, že peniaze mu požičia, ak si to u nej odpracuje, takže v tomto smere to vyzerá nádejne, ale, že sa musí poradiť so synom. Opakuje, že k

spáchaníu skutku sa priznáva, toto úprimne ľutuje, trpí tým nie len on, ale aj N. C. a dieťa. Vie, že celé to pokazil len on. Všetko, čo zarobil, vložil do domácnosti. On nie je vedený ako uchádzač o zamestnanie na úrade práce, nie je poberateľom dávok štátnej sociálnej podpory, ani dávok hmotnej núdzy.

Na otázku prokurátora obžalovaný uviedol, že vie, že jeho dlh na výživnom je v súčasnosti zhruba 4.000,- eur. On z tohto dlhu doposiaľ nezaplatil nič, on to chcel zaplatiť celé naraz, aby s tým mal pokoj. Znovu uvádza, že mu svítila nádej s uvedenou pani, ktorá mu sľúbila pomôcť, nakoľko má viacero nehnuteľností. Tá pani sa volá pani M., spoznal ju cez jedného pána, aj jej hovoril o jeho situácii a povedala, že mu môže pomôcť. Keď uvádzal, že chodí na rôzne fušky, závisí to od toho, ako mu zavola šéf, že chce pomôcť so stavebnými prácami.

Svedkyňa N. C., do rúk ktorej je obžalovaný povinný platiť výživné pre maloleté deti, vypovedala, že vie, v akej veci bola predvolaná. Obžalovaný jej výživné neplatí vôbec, ani od júla 2017 a ani od predchádzajúceho jeho odsúdenia. Hoci si v minulosti aj vypýtal číslo účtu, aj ju požiadal o zaslanie nejakých papierov, aby jej mohol poslať peniaze strhávané mu zo mzdy, žiadne peniaze jej nechodili. V období skutku sa im obžalovaný neozýval, nekontaktoval ju. Kontaktovali sa akurát vtedy, keď žiadala zmenu priezviska syna, čo bolo asi niekedy v roku 2015 - 2016, s čím súhlasil, zároveň vtedy povedal, že sa chce zmeniť, že sa chce napraviť a chcel vidieť fotky syna, inak syna nevyhľadával, nenavštevoval, ani inak nekontaktoval.

Na otázky prokurátorky svedkyňa uviedla, že spolu žili asi 1 rok, bývali u nich, jej rodičom platili aspoň niečo, vtedy obžalovaný zarábala na svoje pomery dobre, robil v R. v P.. Vo zvyšku nákladov ich však dotovali jej rodičia. Keď od nich odišiel, dohodli sa, že keď sa zmení môže sa vrátiť späť. Ku koncu ich spoluzitia sa už dosť hádali, obžalovaný bol nezodpovedný, so synom namiesto neho spravidla pomáhali jej rodičia. Keď mal 1 - 2 mesiace chodiť do práce, došla k nim domov jeho výpoveď od zamestnávateľa s tým, že v tom čase do práce nechodil, takže ona ani nevie, kam chodil. Preč bol asi 3 - 4 mesiace, bol doma v I., vravel, že sa chce napraviť, avšak po 4 mesiacoch sa už neozval, asi už bol s jeho súčasnou priateľkou. Za obdobie skutku obžalovaný synovi nijako neprispieval nijakou formou, akurát 2-krát mu poslal narodeninové želanie formou SMS. Hoci obžalovaný na syna neprispieval, syn núdzou netrpel, bolo oňho postarané s ich strany, ona okrem toho, že chodila do práce, aj brigádovala, takže neplatenie výživného na synovi nezanechalo trvalo nepriaznivé následky. Chcela by ešte zdôrazniť, že ona obžalovanému chcela vyhovieť, nepoberala náhradné výživné, ani za ním neposlala exekútora, aby si obžalovaný mohol zariadiť svoju súčasnú rodinu, avšak obžalovaný jej nesplnil to, čo sľúbil a pohár už pretiekol.

Na neskoršom hlavnom pojednávaní dňa 21. októbra 2020 svedkyňa uviedla, že od augusta 2020 sa nezmenilo nič, platí všetko tak, ako vypovedala. Obžalovaný ju až doposiaľ nijako nekontaktoval. Z dlžného výživného neuhradil nič, v kontakte nie je ani so synom, jemu akurát poslal SMS na narodeniny. Tesne pred pojednávaním jej obžalovaný oznámil, že má možnosť doplatiť jej zameškané výživné, ale nie hneď, peniaze by mu mala požičať nejaká pani.

Z rodného listu vyplýva, že O. C., nar. XX. A. XXXX, je dieťaťom otca O. J. (obžalovaného) a matky N. C. (svedkyne).

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 15. augusta 2013, sp. zn. 8P/324/2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 24. júna 2014, sp. zn. 11CoP/549/2013, bola obžalovanému uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého syna O. výživným vo výške 100,- eur mesačne, počnúc 01. septembrom 2010, ktoré výživné bude zasielať k rukám matky, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

Z potvrdenia o návšteve školy z 03. mája 2019 vyplýva, že O. C. bol v školskom roku 2018/2019 žiakom 4. B triedy dennej formy štúdia na Základnej škole P..

Správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny O. z 24. októbra 2019 preukazuje, že obžalovaný od roku 2016 doposiaľ nepoberal štátne sociálne dávky, dávku v hmotnej núdzy a ani náhradné výživné.

Správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny M. z 24. Októbra 2019 potvrdzuje, že svedkyňa N. C. o. i. je od roku 2008 doposiaľ poberateľkou prídavku na dieťa O. C. a to v doložených sumách.

Správy Sociálnej poisťovne z 18. októbra 2019 a z 21. októbra 2019 potvrdzujú, že ani obžalovaný ani svedkyňa nemali od 01. januára 2016 vyplatenú dávku v nezamestnanosti, ani k dnešnému (danému) dňu nepodali žiadosť o dávku v nezamestnanosti, ďalej, že Sociálna poisťovňa neevviduje výplatu dôchodkov ani žiadosť o dôchodkovú dávku u oboch menovaných. Obžalovaný od roku 2005 pracoval u rôznych zamestnávateľoch ako väčšinou ako zamestnanec, ale aj ako „dohodár“, a od 01. februára 2017 (do času vydania potvrdenia) pracuje ako zamestnanec s pravidelným príjmom v spoločnosti O., s.r.o.

Z Centrálného registra exekúcií vyplýva 11 proti obžalovanému vedených exekúcií, vo výške od niekoľko desiatok eur (najnižšia istina 28,83 eur) až po niekoľko sto (najvyššia istina 669,55 eur).

Trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 26. apríla 2017, sp. zn. 3T/48/2017, bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený 1-ročný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 2 roky, za súčasne uloženej povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia zameškané výživné.

K právnej kvalifikácii a k výroku o vine

Súd vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že obžalovaný O. J., napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojho syna O. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P., J. XXX/XX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Malacky, spisovej značky 8P/324/2010 zo dňa 15.08.2013, právoplatným vo vzťahu k výroku o výške výživného dňa 06.08.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 11CoP/549/2013 z 24.06.2014, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna O. sumou 100,- Eur, a to mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky N. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P., J. XXX/XX, si túto povinnosť riadne neplní od 02.07.2017 až do 21.10.2020, čím mu vznikol na výživnom dlh voči oprávnenej osobe vo výške 3.964,51 Eur, pričom v rozhodnom období nebol vedený ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi, dávku v nezamestnanosti, dôchodkovú dávku, bol riadne zamestnaný s dostatočným príjmom na úhradu výživného v súdom stanovenej výške, navyiac tak konal aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky spisovej značky 3T/48/2017 zo dňa 26.04.2017, právoplatným dňa 11.07.2017, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 rok s podmieneným odkladom na 2 roky, ktorý prevzal dňa 01.07.2017.

Všetky tieto okolnosti, na hlavnom pojednávaní nespochybnené, vyplývajú predovšetkým zo skutkovej vety podanej obžaloby, ohľadom ktorej muselo dôjsť - tak ako to bude uvedené nižšie - na základe vykonaného dokazovania k čiastočnej úprave týkajúcej sa obdobia páchania činu a výsledného dlhu na výživnom, a vyplývajú tiež z výpovedí obžalovaného O. J., ktorý sa k spáchaniu skutku v plnom rozsahu priznal a zároveň ho aj oľutoval, z výpovede svedkyne N. C., i z listinných dôkazov.

Súd zdôrazňuje a opakuje, že otázka správnosti skutkových zistení ako aj právnej kvalifikácie použitej v obžalobe nebola medzi stranami sporná. Súd teda vychádzal najmä z dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, pričom súd nemal pochybnosti o skutkových zisteniach a použitej právnej kvalifikácii na podklade vykonaného dokazovania. Len pre úplnosť súd dodáva, že konanie pred súdom má charakter kontradiktórneho konania, t. j. ide o sporové konanie, v ktorom je nositeľom dôkazného bremena prokurátor. Keďže ide o sporové konanie prokurátora s obžalovaným, je nutné pripustiť aj to, že medzi stranami v niektorých otázkach vôbec nemusí byť spor, pretože sa na určitých okolnostiach, či už skutkových alebo právnych zhodujú. Tak to bolo aj v posudzovanom prípade, v ktorom nebolo sporu o skutkových a právnych zisteniach uvedených v obžalobe, čiastočne modifikovaných tak, ako bolo a bude uvedené, čo napokon vyplýva aj z vyjadrení obžalovaného. V takýchto prípadoch je nutné pripustiť aj obmedzený rozsah dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní, pretože ak medzi stranami nie je spor, nie je ani čo dokazovať. Ak ani súd nemá zásadné pochybnosti o skutkových, či právnych zisteniach obžaloby, nie je jeho úlohou vstupovať prokurátorovi do rozsahu a spôsobu vedenia dokazovania na hlavnom pojednávaní a predvolávať svedkov, príp. vykonávať iné dôkazy, ak strany netrvajú na osobných výsluchoch týchto osôb, príp. nenavrhnú vykonanie iných dôkazov.

S poukazom na uvedené, súd, k otázke viny a právnej kvalifikácie, len v stručnosti uvádza, že obžalovaný O. J. najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať syn O. C. a tohto konania sa dopúšťal od 02. júla 2017 až do 21. októbra 2020, teda čin spáchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas, a uvedené výživné neplatil napriek tomu, že obžalovaný bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený, konkrétne trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 26. apríla 2017, sp. zn. 3T/48/2017. Predmetné skutočnosti vyplývajú tak z výpovede obžalovaného, ako aj z výpovede svedkyne a z listinných dôkazov.

Pokiaľ ide o sumu dlžného výživného, tak obžalovanému v rozhodnom období od 02. júla 2017 do 21. októbra 2020 vznikla povinnosť zaplatiť výživné vo výške 3.964,51 eur, pričom k tejto sume súd dospel nasledovne: obdobie od 02. júla 2017 do 31. júla 2017 predstavuje - napr. aj v zmysle rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2018, sp. zn. 2To/34/2018 - obdobie 30 dní, teda 96,77 eur (100,- eur : 31 dní x 30 dní); perióda od augusta 2017 do septembra 2020 predstavuje obdobie 38 celých mesiacov, teda 3.800,- eur (38 x 100,- eur), a časový úsek od 01. októbra 2020 do 21. októbra 2020 predstavuje sumu 67,74 eur [100,- eur : 31 dní x 21 dní). Spolu ide teda o sumu 3.964,51 (96,77 eur + 3.800 eur + 67,74 eur).

Obžalovaný tak naplnil všetky znaky objektívnej stránky stíhaného prečinu. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaný vedel, že má vyživovaciu povinnosť na svoje dieťa a vedel, že matke dieťaťa, ako oprávnenému subjektu, nehradí výživné a taktiež vedel, že má pravidelný určitý mesačný príjem, hoci aj s určitými mesačnými výdavkami, čo mu ale umožňovalo uhrádzať výživné, napriek tomu tak neurobil. Obžalovaný teda nehradil výživné nie preto, že ho hradiť nemohol, ale preto, že ho hradiť nechcel (rozhodol sa uprednostniť uhrádzanie iných výdavkov namiesto uhrádzania výživného pre svojho syna).

Súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť okolnosť, že v zmysle zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov - plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť, pričom obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Takéto výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov.

Pokiaľ ide o niektoré tvrdenia prezentované obžalovaným v priebehu hlavného pojednávania, súd konštatuje, že ani prípadná exekúcia nie je sama o sebe dôvodom na neuhrádzanie zameškaného výživného v určenej výške, navyše zistené exekúcie nie sú v takej súhrnnej výške, že by sa nimi mohlo sústavne ospravedlňovať neplatenie výživného, pretože obžalovaný uviedol, že sa mu určité sumy z výplat strhával exekútor; na tomto mieste je opätovne potrebné poukázať na to, že najnižšia istina je v sume 28,83 eur a najvyššia je v sume 669,55 eur. Tu treba podotknúť aj to, že zistených bolo spolu 11 exekučných konaní, pričom najskoršie exekučné konanie začalo 09. januára 2007, navyše, len posledné tri exekučné konania začali až v čase neplatenia prejednávaného výživného, pričom vo všetkých troch prípadoch ide o exekúcie s nízkymi istinami (60,- eur, 28,91 eur a 28,83 eur).

V súvislosti s uvedeným súd pripomína judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej pri posudzovaní schopnosti obžalovaného plniť vyživovaciu povinnosť je nutné brať do úvahy všetky nevyhnutné hľadiska, vrátane toho, či sa napríklad obžalovaný bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, či zárobkovej činnosti (R 22/1992), pričom tomu zodpovedá aj situácia, ak sa obžalovaný vyhýba trvalým pracovným pomerom ako aj prípadným zamestnaneckým ponukám úradu práce, väčšej aktivite (v danom prípade nevyhnutnej) v oblasti zárobkovej činnosti a pod. To, že obžalovaný ignoruje riadny pracovný pomer, resp. vyhýba sa väčšej aktivite a snahe zabezpečiť si legálny dostatočný príjem na úhradu výživného na svoje dieťa, a vystupuje ako nemajetný človek, ktorý sa pri očakávaní väčšieho zárobku spolieha v podstate len na náhodu (napr. že mu niekto za značne pochybných a špekulatívnych okolností požičia peniaze), nemožno vykladať v neprospech oprávnenej osoby, do rúk ktorej má byť výživné hradené. Obžalovaný mal urobiť všetko legálne preto, aby výživné hradil riadne mohol, t. j. mal sa zamestnať, v pracovnom pomere riadne zotrvať, resp. mal vykonávať zárobkovú činnosť (poprípade aj viac pracovných pomerov naraz, čo za danej situácie nie je nijako neobvyklé, najmä ak jeden zdroj príjmu je nestabilný a nepravidelný) a v prípade, že tak úmyselne neurobil už po dobu vyše 3 rokov, celkom zjavne vedel, že tak ohrozí aj plnenie svojej vyživovacej povinnosti voči svojim deťom, hoci mu v tom nebránili žiadne objektívne okolnosti (napríklad dlhodobý zlý zdravotný stav a podobne).

Súd považuje za nevyhnutné dôrazne pripomenúť a podčiarknuť, že obžalovaný v rámci prejednávanej trestnej veci nehradil výživné na svoje dieťa ani len vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepĺnoleté dieťa podľa osobitného zákona platného v danom čase, teda v minimálnom rozsahu, v akom je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť podľa zákona o rodine každý rodič a to bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Vyjadrenie obžalovaného, že keď už neprispieva na výživu svojho syna O. C., tak sa aspoň stará o svojho ďalšieho biologického dieťaťa a ďalších troch nevlastných detí, s ktorými žije aj so súčasnou partnerkou v spoločnej domácnosti, o ktorú sa stará, je neakceptovateľná a nepochopiteľná. Súd nerozumie, prečo obžalovaný považuje za prednostnejšie a dôležitejšie jeho nevlastné deti a jedno jeho vlastné, o štyri ktoré sa zo svojich príjmov stará, v porovnaní s jeho iným vlastným dieťaťom, o ktorého sa nestará žiadnym spôsobom, nijako, okrem ročného zasielania narodeninových SMS.

Ani sumu výživného určeného civilnými rozsudkami vo výške 100,- eur mesačne súd nepovažuje za (už vôbec nie neprimerane) vysokú, naopak, za daných okolností a vzhľadom na odstup času skôr už za pomerne nízku. V tejto súvislosti súd poukazuje na odôvodnenia uvedených civilných rozsudkov, ktoré sú z veľkej miery aktuálne ohľadom obžalovaného aj v súčasnosti, konkrétne, že pri ustálení výšky výživného súd prihliadal aj na osobnú starostlivosť matky o dieťa, vek dieťaťa, jeho zdravotný stav (zhoršený zrak, zdravotné problémy s nohami, ktoré si vyžadujú nosenie ortopedických vložiek a špeciálnej obuvi), na druhej strane súd hodnotil životnú úroveň oboch rodičov dieťaťa a ohľadom otca súd konštatoval, že otec (obžalovaný) je schopný s ohľadom na svoj vek, schopnosti a možnosti vykonávať zárobkovú činnosť a tak uspokojovať svoje potreby, ako aj potreby maloletého dieťaťa, ktoré je na neho výživou odkázané, pričom otec si svoju zákonnú povinnosť vyživovať dlhodobo neplní, čím dieťa ohrozil v existenčnej rovine. Odvolací súd dodal, že na tvrdenia otca, že sa spoločne stará so súčasnou partnerkou o štyri maloleté deti (z ktorých je jeho vlastné len jedno), odvolací súd neprihliadol poukazujúc na zákonnú povinnosť rodiča uživiť predovšetkým vlastné deti odkázané na neho výživou; pri nečinnosti otca v konaní, ktorý nepreukázal prekážky brániace mu zamestnať sa, resp. dosahovať trvalý príjem, je na mieste vyžadovať od neho, aby vykonával činnosť, z ktorej dosiahne príjmy potrebné k uspokojeniu potrieb nielen svojich, ale aj oboch svojich detí, odkázaných na neho výživou.

K výroku o treste

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Súd pri ukladaní trestu obžalovanému O. J. vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 207 ods. 3 Trestného zákona) v rozpätí 1 rok až 5 rokov.

Súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, spočívajúcu v priznaní sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie [§ 36 písm. l) Trestného zákona]. Zároveň súd nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. U obžalovaného teda prevažuje pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi v pomere 1:0. V prípade ukladania trestu odňatia slobody súd v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona znižoval hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody o 1/3, pričom základom na zníženie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (5 rokov - 1 rok = 4 roky

= 48 mesiacov; 1/3 zo 48 mesiacov = 16 mesiacov), t. j. z 5 rokov na 3 roky a 8 mesiacov; takýmto spôsobom dospel súd k trestnej sadzbe 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov.

Súd následne zistil, že obžalovaný úmyselne spáchal stíhaný trestný čin (pokračoval v jeho páchaní) v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za iný jeho, dokonca totožný, trestný čin - práve vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 3T/48/2017. Vzhľadom na tieto okolnosti súd nemohol obžalovanému uložiť podmienený trest odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 1 Trestného zákona) a do úvahy zjavne neprichádzalo ani uloženie alternatívneho trestu, napríklad trestu peňažného.

Preto muselo dôjsť k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému, s tým, že súd zastáva názor, že na nápravu obžalovaného postačí uloženie trestu na samej dolnej hranici trestnej sadzby, čo súd vyjadril tým, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. V rámci ukladania uvedenej výmery trestu súd vzal na zreteľ aj zásadu, že trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Trestného zákona), preto obžalovaný po odpykaní nevyhnutného trestu bude môcť čo najskôr prikrčiť k doplateniu zameškaného výživného na jeho deti, a zároveň platiť aj bežné výživné.

Obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, preto na výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.